

EMOTIES...

Door Broeder MARIANO DI VITO OFM Cap.

Dit nummer is gewijd aan de dagen van de tijdelijke overbrenging van de relieken van Pater Pio naar Rome en zijn triomfantelijke terugreis naar San Giovanni Rotondo. Deze buitengewone dagen herbeleven is als opnieuw onderduiken in die zee van verwondering, van nieuwe en onverwachte uitingen van genegenheid, respect en verering voor de relieken van Pater Pio. Er zijn emoties verbonden met een "gisteren" zo dichtbij en toch al weer ver weg, die ons omvormen tot een krachtige lente en ons christelijk leven nieuw leven kunnen inblazen in het licht van Pater Pio's boodschap, die hijzelf nogmaals krachtig en helder deed aanvoelen.

Rondneuzend in dit tijdschrift kun je de beelden zien, de gezichten en de vieringen. En ook weer luisteren naar de diepzinnige en ontroerende catechese van Paus Franciscus en de vele priesters en medebroeders die elkaar opvolgden in een atmosfeer van diepe stilte en eerbiedige deelname. Onze TV volgde bijna de klok rond het verloop van alle gebeurtenissen en vieringen. Laten we daar terugkeren bij de reliekschrijven met de stoffelijke overschotten van Pater Leopold en Pater Pio, omringd door hun medebroeders, aangeraakt, omhelsd en gekust door duizenden

en duizenden pelgrims. Naast en apart van de nieuwsverhalen, de aantallen, de tranen, moeten we trachten de diepe betekenis van hun getuigenis te achterhalen en de ware betekenis van en relatie met het Jaar van de Barmhartigheid, zo vurig verlangd door Paus Franciscus.

We kregen de kans om over Pater Pio te spreken van af de altaren alsook vanuit vele televisiestudio's, de moderne Areopag van onze tijd. Het dreef Pater Pio naar buiten uit die misleidende visie van een ouderwetse heilige en middeleeuwse spiritualiteit, naar authentieke tekenen van eigentijdse Christelijke heiligheid. Hij blijft in staat om te ontroeren, zelfs in onze wereld die zo geseculariseerd is en bijna post-christelijk, opdat mannen en vrouwen opnieuw de schoonheid van het geloof zouden ontdekken, de moed om zichzelf aan de Heer te schenken en aan de liefdevolle nabije aandacht voor de wonden van hun medereizigers. Pater Pio is een heilige van wie men houdt met het hart. Maar bovenal is hij een man Gods die getuigt van het allergrootste belang van naastenliefde en dat ook doorgeeft, het geloof dat elk van ons de mogelijkheid biedt om goed te doen. Men kan actief meebouwen aan de stad van de aarde en tegelijker-

tijd nooit het zicht verliezen op de hemelse Stad waarnaar de hele geschiedenis onderweg is.

Het majestueuze van de Romeinse basilieken, het beeld van de twee Minderbroeders Kapucijnen bij het graf van Petrus, aan de voet van het indrukwekkende altaar van de Confessio (geloofsbelijdenis), samen met de komst van duizenden gelovigen rond de reliekschrijven blijven op ons netvlies. Daarbij kwam de processie door de oude straten van Rome met de wuivende witte zakdoeken langs de autowegen en de haltes, op de pleinen en de zalen van de stadhuizen, de plaatsen van het gewone leven, het soms met verzet of drama gekleurd menselijke bestaan.

Pater Pio was en blijft een man die dicht bij de mensen stond, een bode van godvrezendheid en barmhartigheid, gisteren in de biechtstoel, die vandaag door de relieken spreekt tot de harten van zovele mannen en vrouwen. Zij verlangen om hun deel van het werk te doen in de wijngaard des Heren, met toewijding en ijver. Verlangen wij onze naam toe te voegen aan de deze velen die toch nog altijd met te weinig zullen zijn? ... Zodat we niet achterblijven, enkel met emoties!

fr. Mariano Di Vito OFM Cap.

